

Μακεδονικά

Τόμ. 2

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

1941-1952

ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
1953

Στίλπ. Π. Κυριακίδου, Βούλγαροι και Σλάβοι εις την ελληνικήν ιστορίαν. [Εταιρεία Μακεδονικών Σπουδών. Εθνική βιβλιοθήκη αρ. 5] Θεσσαλονίκη, 1946. 8ο σ. 50.

Απ. Βακαλόπουλος

doi: [10.12681/makedonika.9323](https://doi.org/10.12681/makedonika.9323)

Copyright © 2016, Απ. Βακαλόπουλος

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Βακαλόπουλος Α. (2017). Στίλπ. Π. Κυριακίδου, Βούλγαροι και Σλάβοι εις την ελληνικήν ιστορίαν. [Εταιρεία Μακεδονικών Σπουδών. Εθνική βιβλιοθήκη αρ. 5] Θεσσαλονίκη, 1946. 8ο σ. 50. *Μακεδονικά*, 2, 786-787.
<https://doi.org/10.12681/makedonika.9323>

τόπιν, ἀφοῦ ἐκθέτει σύντομα μὲ σαφήνεια τὰ πολυτάραχα γεγονότα τοῦ μεσαίωνα, τὰ ἀναφερόμενα στὶς ἐπιδρομὲς τῶν Σλάβων καὶ τῶν Βουλγάρων, καθὼς καὶ τὴν ἐπὶ τουρκοκρατίας ἐθνολογικὴ κατάστασις τῶν πληθυσμῶν, ποὺ κατοικοῦν Ν. τοῦ Αἴμου, καταλήγει στὸ ἴδιο σχεδὸν συμπέρασμα: ὅτι τὰ ἐθνολογικὰ ὅρια τοῦ Ἑλληνισμοῦ στὴ Μακεδονία καὶ στὴ Θράκη κατὰ τὶς περιόδους αὐτὲς ἦταν ἐκεῖνα, ποὺ εἶχε κατὰ τὴν ἐποχὴ «τῶν ἐνδόξων χρόνων τῶν Μακεδόνων...», καὶ ὅτι «ἡ παρεμβολὴ ὀλιγανθρώπων τινῶν σλαβικῶν φύλων καὶ ἄλλων ἐποίκων δὲν ἴσχυσε νὰ ἀλλοιώσῃ σημαντικῶς τὴν ἐθνολογικὴν σύστασιν τῶν ἀπὸ χιλιετηρίδων ἑλληνικῶν χωρῶν τῆς Θράκης καὶ τῆς Μακεδονίας» (σελ. 65 - 66).

ΑΠ. ΒΑΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Στίλπ. Π. Κυριακίδου, Βούλγαροι καὶ Σλάβοι εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν. [Ἑταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν. Ἑθνικὴ βιβλιοθήκη ἀρ. 5] Θεσσαλονίκη, 1946. 8ο σ. 50.

Ὁ κ. Κυριακίδης, ὅταν ἄρχισε νὰ γράφῃ τὴ μελέτη του αὐτὴ, εἶχε σκοπὸ νὰ τῆς δώσῃ τὴ μορφή καὶ τὴν ἑκτασὴ μιᾶς συνηθισμένης βιβλιοκρισίας, ποὺ θ' ἀναφερόταν στὸ βιβλίον τοῦ κ. Ἀντ. Κεραμοπούλλου «Οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ βόρειοι γείτονες». Ἀλλὰ ἡ συστηματικὴ διερεύνησις τῶν ἱστορικῶν προβλημάτων, ποὺ ἀναπτύσσονται στὸ κρινόμενο βιβλίον, ἀνάγκασε τὸν κ. Κυρ. νὰ ξαπλωθῇ τόσο, ὥστε ἡ βιβλιοκρισία του «νὰ θεωρηθῇ, ὅπως γράφει ὁ ἴδιος, ὡς ἄμεσον ἐξάρτημα καὶ διασαφητικὸν συμπλήρωμα» τοῦ βιβλίου τοῦ κ. Κεραμοπούλλου.

Στὴν εἰσαγωγὴν ὁ κ. Κυρ. δηλώνει ὅτι ἀπὸ τὰ τέσσερα κεφάλαια τοῦ βιβλίου τοῦ κ. Κεραμ. πρόκειται ν' ἀσχοληθῇ μόνον μὲ τὸ πρῶτο, ποὺ ἔχει τὸν τίτλον «Ἕλληνες καὶ Βούλγαροι» καὶ εἶναι τὸ σπουδαιότερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα, γιατί αὐτὰ ἐπαναλαμβάνουν γνωστὲς γνώμες τοῦ συγγραφέα. Κατόπιν στὸ ἐπόμενο κεφάλαιον μὲ τὸν τίτλον «Τὸ ὄνομα τῶν Βουλγάρων καὶ ἡ προέλευσις αὐτῶν», ἀφοῦ ἐξετάζει ἀπὸ γλωσσικὴ ἄποψη τὸ ὄνομα *Βούλγαρος*, βεβαιώνει πὼς ἡ τελευταία ἐτυμολογία, ποὺ προτείνει ὁ κ. Κεραμ., ὅτι δηλ. τὸ ὄνομα προέρχεται ἀπὸ τὴν ἑλληνολατινικὴ λέξιν *βουργάριος* (*burgarius*), εἶναι ἡ πιὸ πιθανὴ ἀπὸ ὅλες, ὅσες προτάθηκαν ὡς σήμερα. Κατόπιν ἐκθέτει σύντομα τὶς γνώμες τοῦ κ. Κεραμ., μὲ τὶς ὁποῖες ἐπιχείρησε νὰ στηρίξῃ καὶ ἱστορικὰ τὴν ἐτυμολογίαν του. Κατὰ τὸν κ. Κεραμ. τὸ ὄνομα *βουργάριοι* στὴν ἀρχὴ ἦταν κοινὸ ἐπαγγελματικὸ ὄνομα, ποὺ δήλωνε τοὺς ἐγκαταστημένους στοὺς συνοριακοὺς βούργους (πύργους) ὁπλοφόρους διαφόρων ἐθνοτήτων, γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴ δεισιδυσία ληστρικῶν δμᾶδων στὶς ἀκρατεῖς περιοχὲς τοῦ βυζαντινοῦ κράτους. Μὲ τοὺς βουργάριους

τῆς περιοχῆς τῶν ἐκβολῶν τοῦ Δούναβη ἀναμείχθηκε μικρὴ τουρανικὴ ἢ οὐνικὴ φυλή, ποὺ εἶχε ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ κατὰ τὸν Ζ' αἰ., καὶ πῆρε ἀπ' αὐτοὺς τὸ ὄνομα, ὅπως ἀργότερα πῆρε ἀπὸ τοὺς Σλάβους τὴ γλώσσα. Αὐτὴ εἶναι, μὲ λίγα λόγια, ἡ καταγωγὴ τῶν σημερινῶν Βουλγάρων, κατὰ τὸν κ. Κεραμ.

Ὁ κ. Κυρ. πιστεύει ὅτι ἡ θεωρία αὐτή, ὅσο τολμηρὴ καὶ ἂν φαίνεται, θὰ θέσῃ τὰ σχετικὰ μὲ τὴν καταγωγὴν τῶν Βουλγάρων προβλήματα ἐπάνω οὐκ νέα ὁρθότερη ἐπιστημονικὴ βάση καὶ θὰ προκαλέσῃ νέες συζητήσεις. Παρατηρεῖ ὅμως ὁρισμένα ἀδύνατα καὶ ἀσαφεῖ σημεῖα, ποὺ τὰ σημειώνει καὶ τὰ ἀναπτύσσει στὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ βιβλίου του (σελ. 16 - 43) μὲ τὸ σκοπὸ νὰ βοηθήσῃ τὸν κ. Κεραμ. στὴν καθαρότερη σύλληψη καὶ διατύπωση τῆς θεωρίας του. Ἔτσι διερευνᾷ τὴν ὑπαρξὴ τῶν *βουργαριῶν*, καθορίζει ἀκριβέστερα τὴν ἔκτασή τους καὶ συμπληρώνει τὰ σχετικὰ μὲ τὴν ἐρμηνεία τοῦ ὀνόματος *Βούλγαροι* τῶν βυζαντινῶν κειμένων (σελ. 6 - 21). Ἡ διασάφηση μάλιστα τῆς ἐννοίας τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἀπασχολεῖ τὸν κ. Κυρ. εἰδικὰ σὲ δυὸ χωριστὰ τμήματα τοῦ βιβλίου, ποὺ ἔχουν τοὺς ἐξῆς τίτλους: Οἱ πρὸ τοῦ Ἀσπαρούχ Βούλγαροι (σελ. 21 - 40).— Οἱ Βούλγαροι τοῦ Ἀσπαρούχ (σελ. 40 - 43). Κατόπιν σὲ σύντομη καὶ σαφεῖ ἀνακεφαλαίωση συνοψίζει τὰ συμπεράσματα τῆς μελέτης του (σελ. 43).

Στὸ τέλος τοῦ βιβλίου (σελ. 44 - 50), σὰν σὲ παράρτημα, ὁ κ. Κυρ. ἐξετάζοντας τὸ ζήτημα τοῦ ἐποικισμού τῶν Σλάβων στὴ νότια Ἑλλάδα διατυπώνει τὴν πειστικὴ γνώμη, ὅτι τὰ σλαβικὰ τοπωνύμια τῆς δὲν τὰ ἔδωσαν Σλάβοι δοῦλοι, ὅπως νομίζει ὁ κ. Κεραμ., ἀλλὰ ὀλιγάνθρωποι καὶ πρωτόγονες πατριᾶς Σλάβων ποιμένων, ποὺ μετακινώντας τὰ κοπάδια τους ἐπάνω στὰ βουνὰ καὶ τὰ δάση διείσδυσαν εἰρηνικὰ στὸν τόπο.

Α. Π. ΒΑΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ἄντ. Σ. Τούσα, Ἡ βουλγαρική δολιότης καὶ οἱ ἀνθελληνικοὶ διωγμοὶ ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ (1900 - 1905). [Ἑταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν. Ἑθνικὴ βιβλιοθήκη ἀρ. 13]. Θεσσαλονίκη, 1949. 80 σ. 31.

Ὁ κ. Τούσας, ἀφοῦ ἐκθέτει σύντομα τίς σχέσεις τῶν Βουλγάρων μὲ τὸ βυζαντινὸ καὶ μὲ τὸ τουρκικὸ κράτος, φθάνει στὸ ρωσοτουρκικὸ πόλεμον τοῦ 1877 - 1878 καὶ στὸ Βερολίνιον συνέδριον (1878). Κατόπιν διεξοδικὰ πιά πραγματεύεται τὴν ἀνθελληνικὴ κίνησιν στὴ Βουλγαρία καὶ στὴν Ἀνατολικὴ Ρωμυλία. Ἡ ἀξία τῆς ἐργασίας τοῦ κ. Τ. ἔγκειται κυρίως στὴν ἀφήγησιν τῶν γεγονότων, ποὺ διαδραματίστηκαν στὴν Φιλιππούπολη, γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνην ὁ συγγραφεὺς ὑπηρετοῦσε ὡς καθηγητὴς στὰ Ζαρίφεια Ἐκπαιδευτήρια τῆς πόλεως αὐτῆς καὶ ἔτσι ὑπῆρξε αὐτόπτης μάρτυρας τῶν βιαιοπραγιῶν τῶν Βουλγάρων.